

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

IK GENOOT VAN MIJN DOOD

Een blijspel in drie bedrijven

door

Nin van Haute

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.1671

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IK GENOOT VAN MIJN DOOD* op te voeren moet de naam van auteur *NIN VAN HAUTE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1988 Toneelfonds J. Janssens/Nin van Haute
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

IK GENOOT VAN MIJN DOOD.

BLIJSPEL IN DRIE BEDRIJVEN.

De barones krijgt rare beweringen ingefluisterd aangaande haar erfgenamen. Zij wil er kost wat kost achter komen wie wie uiteindelijk is en pakt de zaak op een ietwat ongebruikelijke wijze aan.

Het stuk speelt zich af in één en hetzelfde decor. Het decor bestaat uit twee kamers. Vb: Een kort tussenpaneel, haaks op de achterste muur, waarin een deur verwerkt zit. Eerste kamer: Salon met haldeur en een toegang tot de tweede kamer. In het salon staat een bankstel eventueel tafeltje en kastje. Tweede kamer: Slaapkamer met ingang deur uit salon en nog ergens een deur voor de badkamer. Er is een bed, een nachtkastje en een stoel. Ook de gelegenheid om een mantel te hangen.

Personen: Dames : 5
Heren : Min 5, Max 7.

Dames:

Marie Louise : Barones, liefvallige oude dame.
Rosette : Haar zuster, bezig, onhebbelijk, jaloers.
Nicole : Verpleegster, lief en knap.
Inge : Kleindochter van de barones, jong en speels.
Myriam : Dochter van de barones, goedgehartig.

Heren:

Bruno : Butler, nuchter, zeer toegewijd, eerder komische rol.
Dokter : Oude vriend des huizes.
Pastoor : Oud, praat geaffecteerd.
Johan : Kleinzoon van de barones. Punk, eerst zeer ruw uitzien, met veiligheidspeld in het oor, heeft een hart van koekebrood, later knap en gedistingeerd.
Jos : Zoon van de barones, komt op met hoofd onherkenbaar in windels gewikkeld.
Van Peek : Begravenisondernemer, zenuwachtig type. Pastoor kan eventueel deze rol dubbel vertolken.
Politie : Niet al te snugger mannetje, deze rol kan eventueel door dokter of Jos dubbel vertolkt worden.

Als het doek opengaat, ligt Marie Louise te slapen in haar bed. De butler brengt haar het ontbijt en komt binnen langs de haldeur. Hij begeeft zich naar de slaapkamerdeur en klopt. Marie Louise blijft onbeweeglijk liggen en geeft geen antwoord. De butler klopt een tweede maal en luistert. Ook nu geen reactie van Marie Louise. Een derde keer gaat de butler heel hard op de deur beuken en roept:

Bruno : Madame, scheelt er iets ? Hoort u mij niet ?
 (opgewonden zet hij het dienblad op de tafel rent terug naar de slaapkamerdeur en opent ze. Hij loopt recht naar het bed, jammert even, loopt naar het raam opent de gordijnen, loopt terug naar Marie Louise en neemt haar hand, slikt en naar het publiek gericht) Was me dat schrikken ! Ik dacht dat ze dood was. (heel voorzichtig slaat hij op haar wangen en smeekt) Madame, zeg toch eens wat!
 Voelt u zich niet lekker ? Oh wee, wat moet ik doen ? (loopt wanhopig naar het publiek toe) Is er een dokter in de zaal ? (even wachten) Ach, nee, het hoeft niet, mevrouw heeft immers het liefst haar eigen huisarts. Ik bel hem wel even. (Loopt terug buiten naar het salon, neemt de telefoon, zoekt zenuwachtig het nummer op in het boekje, laat boekje vallen, laat de hoorn eens uit zijn handen glijden en zeer stuntelig draait hij dan het nummer.) Hallo, met dokter Verhoeven ? Kunt u onmiddellijk komen a.u.b.... naar hier natuurlijk... wel hier, in " Huize ter wilgen " de barones is heel erg ziek, ik dacht dat ze dood was... nee, nee, enfin, ik denk het toch niet, want ze ademt nog een beetje. O.K. tot subiet. (rent terug naar Marie Louise) Voila, dat is dan gebeurd. De dokter komt onmiddellijk. (tot Marie Louise) U gaat mij toch niet in de steek laten, he ? (gaat naar de badkamer en komt even later terug binnen met een glaasje water, laat Marie Louise drinken, zet het glaasje op het nachtkastje, men heeft het glaasje later nog nodig.) Gaat het al wat beter, Madame ?

Marie Louise : (Heel zachtjes) Ja Bruno, het gaat alweer.

Bruno : Heb je pijn ?

Marie Louise : Hier een beetje (wijst naar de luchtpijp) en het ademen, dat gaat zo moeilijk.

Bruno : Wees maar kalm, de dokter is er zo.

Marie Louise : Ik denk dat mijn bougieke aan 't uitgaan is, ik heb zo een gedacht dat het niet lang meer gaat duren.

Bruno : U zei ??? (kucht) Oh, ja, uw bougieke, zullen we maar over iets anders praten deze morgen, euh, bijvoorbeeld over, euh, laat ons zeggen ... Katrien bijt niet meer op haar nagels !

Marie Louise : Bruno het heeft geen zin dat we ons hoofd in het zand steken, ik heb mijn tijd gehad, en ik voel dat mijn einde nadert.

- Bruno : Het is zeer normaal dat u zo denkt, u bent nooit ziek geweest en als er dan toch eens iets hapert, dan denkt u al meteen het ergste. (Bel) Het zal de dokter zijn (loopt door salon , af langs hal en na een poosje) U kent de weg.
- Dokter : (heeft doktersgerief bij en stapt heel kordaat de slaapkamer binnen, voelt aan de polsen, neemt bloeddruk, reikt de thermometer aan) Wel, Marie Louise wat krijgen we nu ?
- Marie Louise : Ik weet het niet Jozef, mijn ademhaling en hier (wijst weer naar de luchtpijp en terwijl de dokter verder onderzoekt) 't zit niet goed he ? Ik voel het wel. (ondertussen acteert Bruno verder in het salon door ongeduldig heen en weer te wandelen)
- Dokter : Rusten, rusten en nog eens rusten, dat is de enige en beste remedie. Maar jij bent nog niet aan de eindmeet hoor ! Steek dat maar niet in dat hoofdje van je. Ik zal je een verpleegster sturen en die geeft jou wel een spuitje om eens goed te kunnen slapen en als je wakker wordt, dan ben jij weer de oude. De nurse zal ik hier voorlopig in continu dienst zetten. Ja, dat zal het beste zijn.
- Marie Louise : Maar waarom is dat nodig ? Ik heb de butler toch ?
- Dokter : Tuurlijk heb jij Bruno, maar voorlopig mag jij niet het bed uit. Platte rust, begrepen ! (Naar de salondeur) Straks kom ik nog eens langs en als er iets is, je weet me wonen, niet waar.
- Marie Louise : Dank je wel Jozef.
- Dokter : (naar het salon en tegen de butler die nieuws verwacht) Ik schrijf snel het recept en haal zo spoedig mogelijk de medicijnen. Ondertussen bel ik de verpleegster, zij zal de barones een injectie geven. Ik kom straks nog eens kijken, het zou wel eens iets serieus kunnen zijn, deze keer.
- Bruno : Wat mankeert haar eigenlijk ? Is het dan zo ernstig ?
- Dokter : (knikt bezorgd) Ze is niet meer van de jongste, en ik vrees een beetje voor het hart ...
- Bruno : Och heerekens toch !
- Dokter : (heeft ondertussen het recept geschreven en overhandigt het aan Bruno) Hier, zorg dat het zo vlug mogelijk in orde komt.
- Bruno : Daar kunt u op rekenen, dokter.
- Dokter : (Begeeft zich naar de haldeur) Wat ik nog zeggen wou, zorg er voor dat ze vooral geen bezoek krijgt, bezoek is nu niet goed voor haar, het is te vermoeiend.
- Bruno : Komt in orde ! Ik zal u buitenlaten.

Dokter : Doe geen moeite, ik vind de weg wel. Tot ziens. O ja, voor de verpleegster zorg ik dan wel.

Bruno : Dank u wel, tot ziens. (dokter af, Bruno naar Marie Louise.) Madame, ik haal vlug uw medicijnen, u redt het wel heel even zonder mij ?

Marie Louise : Natuurlijk, Bruno, maar mag ik je eerst nog wat vragen ?

Bruno : Ik ben één en al oor !

Marie Louise : Bel eerst vlug de kinderen op, ik wil ze allemaal nog eens zien.

Bruno : Doe nu a.u.b. niet zo luguber, zo ziek ben je nog niet.

Marie Louise : Toe, doe me dit pleziertje, wil je ?

Bruno : (begeeft zich naar het salon, zoekt nummer op en draait aan de schijf.) Hallo, met " Huize ter wilgen ", hier de butler aan de lijn. Kalm maar... geen paniek... de baron..., nee, 't is niet erg, enfin, 't is eigenlijk wel erg... nee, geen ongeluk, ... ook dat niet! Maar hoe kan ik het u nu in vredesnaam uitleggen als u me de kans niet geeft ! (een moment van stilte). Goed, mevrouw wil haar kinderen en kleinkinderen zo vlug mogelijk zien, want deze morgen voelde ze zich niet al te best...De dokter ? Maar ja, natuurlijk hebben we die geraadpleegd... Hij zei, (neemt zakdoek uit broekszak en pinkt welgemeend een traan weg) dat het wel eens serieus zou kunnen zijn... (wachtpause) Dat is goed, dan ga ik eerst om de medicijnen, tot straks dan... Oh, u belt de andere familieleden, dat is vriendelijk, dan hoef ik dat niet meer te doen. Wat ? Tante Rosette, daar heeft madame niet over gesproken. Bel die vooral nog niet, ik zal het eerst vragen en zo nodig, zal ik haar wel waarschuwen... Dat is graag gedaan, tot genoegen. (korte wachtpause) Watblief, ja, ja, ik zal zeker goed voor uw moeder zorgen, wees maar gerust. (legt hoorn op) Amai, algemene paniektoestand ! En wat tante Rosette betreft... als ze die hier maar buiten laten, want die kwebbel zet hier altijd heel de boel op stelten. Enfin, ik zal het toch maar eventjes gaan vragen. (begeeft zich naar Marie Louise) De familie is ingelicht, maar wat tante... (bel) Een ogenblikje. Gaat door het salon af langs haldeur. Na een poosje op langs haldeur met een niet zo vrolijk gezicht en tussen de tanden.) Tante Rosette is er al. Dat mens heeft zo van die speciale voelhoortjes !

Rosette : Waar is ons Wis ?

Bruno : Te bed !

Rosette : Op dit uur nog te bed, 't is een schande !

Bruno : Ziek zijn is geen schande !

- Rosette : Ziek, is ze ziek, zeker weer migraine, die rijke madammekes ziekte ?
- Bruno : Nee, geen migraine, de barones is heel erg ziek.
- Rosette : Zo, hoe weet jij dat ?
- Bruno : De dokter heeft het gezegd.
- Rosette : Ah, dokter Verhoeven ? Is hij nog altijd zo knap ?
't Was mijn eerste liefde. (voelt fier aan het haar)
- Bruno : (schamper en tussen de tanden) Ja, maar je hebt naast het net gevist !
- Rosette : Pardon ?
- Bruno : Niets bijzonders, maar in elk geval, jouw oude liefdesgeschiedenissen interesseren me momenteel niet. Daarbij, ik moet dringend naar de apotheker.
- Rosette : Is het dan echt gemeend met ons Mie- Wis ?
- Bruno : Natuurlijk mens, schiet op !
- Rosette : Dan zal ik maar eens gaan kijken. (begeeft zich naar de slaapkamerdeur, maar Bruno springt er voor en verspert de doorgang.)
- Bruno : Nee, hier is het verboden toegang !
- Rosette : (geeft Bruno een nijdige dreun) Laat mij binnen zeg ik ! 'k Ben toch haar zuster !
- Bruno : Geen denken aan, de dokter heeft uitdrukkelijk gezegd dat madame geen bezoek mag ontvangen, haar hart is te zwak en ze moet rusten.
- Rosette : (gaat naar zitbank en laat haar er met een plof invallen) Dat is weer goed, nu komt een mens eens op bezoek en ik mag nog niet binnen. Ha ha ! Zo gaat dat hier in (met de neus in de lucht) " Huize ten wilgen".
- Bruno : Juist, u wacht hier en ik ga vlug naar de farmacie (af langs haldeur, steekt terug het hoofd even binnen en zegt) Je hebt het gehoord he ! Die kamer daar is taboe ! (lacht gemaakt en wuift met de hand) Toedeloë ! (en verdwijnt)
- Rosette : (met de armen gekruist) Dat stukje knecht heeft het hoog in zijn ster, die denkt toch niet dat hij mij de wetten zal voorschrijven ! Ik ga naar mijn zuster en daar mee uit ! (gaat naar de slaapkamer) Hallo, Mie - Wiske wat heb ik allemaal gehoord ?
- Marie Louise : Ach Rosette, ben jij er al ?
- Rosette : Zoals je ziet !

Marie Louise : En de kinderen ? Zijn die ook al gearriveerd ?

Rosette : De kinderen ? Verwacht je die ?

Marie Louise : Ja, ik wil ze allemaal nog eens zien voor ik sterf.

Rosette : Sterf ? Wat zeg je nu, onkruid vergaat immers niet !

Marie Louise : Je moet er niet mee lachen, ik voel dat mijn bougieke aan't uitgaan is.

Rosette : Heb je pijn ?

Marie Louise : Ja, hier, mijn luchtpijp en ik voel me zo moe.

Rosette : Jij schijnt het nog te menen ook !

Marie Louise : Aan alles komt een einde.

Rosette : Als je het dan zelf zegt. (korte wachtpauze)
Apropos, is alles geregeld ?

Marie Louise : Goed dat je me er laat aan denken, mijnheer pastoor moet nog verwittigd worden.

Rosette : Ja ja, dat doen we dan wel, maar uw testament, dat ligt toch al veilig bij de notaris ?

Marie Louise : (hoest een beetje) Kan ik een beetje water krijgen ?
Mijn lippen zijn zo droog .

Rosette : (Reikt het water aan en Marie Louise neemt een klein slokje) Wel, is het in orde ?

Marie Louise : Ja, dank je, ik drink altijd maar zo weinig.

Rosette : (ongeduldig) Nee, dat bedoel ik niet ! Het testament, is dat al klaar ?

Marie Louise : Mijn testament ?

Rosette : Ha ja, vooraleer dat je dood gaat moet je testament in orde zijn, anders kun je toch niet sterven ! Wat een geluk dat ik nog gekomen ben. Ik zal je eens vlug wegwijs maken ... een momentje. (Loopt naar het salon en zoekt in een schuifje pen en papier)

Marie Louise : Wacht eens, dat is allemaal niet nodig voor mij !

Rosette : (terug in slaapkamer) Voor jou misschien niet maar voor mij... euh... voor ons wel !

Marie Louise : Voor ons ?

Rosette : Wel ja, voor de erfgenamen ! Straks wordt er om jouw geld en bezittingen nog gevochten.

Marie Louise : (lachend) Dat zal niet waar zijn, na het overlijden van mijn man zaliger, (maakt een kruisje) heb ik ook het een en ander verdeeld, daar was je zelf toch bij, en dat is in alle vriendschap en vrede verlopen.

Rosette : Ja, als jij erbij bent, dan zijn ze allemaal poeslief, attent en schijnbaar heel tevreden, maar ik ken ze anders !

Marie Louise : (Wil rechtspringen maar grijpt naar de pijnlijke plek, doet moeite om te spreken en moeizaam) Mijn kinderen zijn goede kinderen.

Rosette : Dat denk jij maar, ik ken ze beter ! Het zijn allemaal adders onder het gras ! En als het op de pinke pinke opaan komt ...

Marie Louise : (verontwaardigd) Dat kan niet !

Rosette : 't Is de bittere waarheid, en als je geen testament maakt, dan verzeker ik je dat ze elkaar zullen verslinden met huid en haar zodat jij je zevenentachtig keer zult omdraaien in uwen houten pardessus. (spinnijdig) Ik heb gezegd.

Marie Louise : Ken ik mijn eigen kinderen dan zo slecht ? (Rosette lacht schamper) ... En er rest mij nog zo weinig tijd om achter de waarheid te komen. Ik voel me zo moe. Laat mij maar even met rust ik wil nu wat slapen.

Rosette : O.K. Maar we moeten het er toch nog eens over hebben hoor !

Marie Louise : Ja, een andere

Bruno : (komt ondertussen het salon binnen) 't Is niet waar he ! Dat mens is toch niet bij madame binnen ? (stormt naar de deur) Had ik het niet gedacht ! (schiet uit) Ik had u toch gezegd, madame met rust te laten !

Rosette : Jij hebt hier niets te zeggen !

Bruno : Wat !!!

Marie Louise : (zwakjes) Kalm maar allebei ! Bruno, ik had zo'n dorst en ze heeft me laten drinken.

Bruno : (bekijkt Rosette op een stormachtige wijze.) Allee, hop, hop ! (klopt haar als het ware onder de bibs naar het salon)

Rosette : (verontwaardigd en gechokeerd) Die vent denkt nu echt dat hij de baas van 't kot is, (nu vlak in zijn ogen kijkend) maar 't is maar een doodgewoon, ordinair knechtje, die zijn poten niet kan thuishouden !

Bruno : (neemt uit zakje medicijnen drukt er een pilletje uit, legt het op een schoteltje, gaat naar Marie Louise geeft de medicijnen en laat haar drinken)

- Rosette : (proeft ondertussen aan de koude thee, en spuwt hem uit) Koud, precies rattenvergif !
- Bruno : Straks komt de verpleegster, slaap nu maar, het zal u goed doen. (komt terug in het salon)
- Rosette : Ha, daar ben je, breng me eens vlug een tas thee, want als ik zelf niet bestel dan komt er toch niets van. Ik ben hier al een halve dag binnen. Ze laten een mens maar stikken van de dorst en die oude bucht kan je voor mijn part in de oren van een oude ezel kappen !
- Bruno : (moeilijk zijn zenuwen beheersend) Dus thee voor madame ?
- Rosette : ... en goede hete, verstaan !
- Bruno : Komt in orde ! (neemt het dienblad mee en tussen de tanden) 'k Wou dat ze haar bakkes (mond) verbrandde in de hoogste graad zodat de blaren op haar tong stonden.
- Rosette : (verandert het een en ander aan het interieur, wat haar bemoeizucht duidelijk laat uitkomen, ze geeuwt) Ik krijg ook al slaap. (gaat naar het bankstel zet zich neer, zucht en valt in slaap. Bel !)
- Bruno : (laat de verpleegster binnen en wijst naar de kamerdeur, tevens in de richting van de slapende Rosette) Daar.... (en opeens een fluittoon) Excuseer dat is het water voor de thee. 't Is daar rechtdoor, ik ben zo terug.
- Nicole : Ga maar, ik vind het wel ... (Doet mantel uit, en legt paraplu erbij, begeeft zich naar Rosette en medelijdend) dat is toch geen doen, dat menske ligt hier zomaar op de bank, ze hoort in bed. Mevrouwtje wordt eens wakker ! (Tracht Rosette wakker te maken maar het lukt niet.) Ze schijnt toch goed te kunnen slapen op die harde zetel. Nou goed dan, dan hier maar. (bereidt een spuit voor en gaat naar Rosette. Nog even zoals het hoort de spuit ontlichten en dan gericht op Rosette.)
- Rosette : (Opent heel even de ogen) He, wat ben je van plan ? Hulp ze wil me vermoorden !
- Nicole : Kalm maar, het is zo voorbij.
- Rosette : (Kelend) Geen picuur voor mij ! Moeder, ik heb schrik van spuitjes. (er vindt een lichte worsteling plaats en uiteindelijk de prik)
- Nicole : Oef ! (wrijft het voorhoofd af en werpt de spuit in een mandje) Dit was weer een moeilijke klant ! (Bruno verschijnt met thee in de haldeur) Een geluk dat ik mijn judolessen nog niet verleerd heb.
- Bruno : (Plaatst de thee op de tafel, neemt een gevechtshouding aan en heel ondeugend) Wat kies je, de catch

is catch of de pak is pak ? (Nicole schrikt) Wat mij betreft, ik prefereer natuurlijk de pak is pak, dat versta je wel, met zo'n knap grietje.

- Nicole : (Lachend) Ik vecht niet met mannen !
- Bruno : (uitdagend, draait eens met de ogen) Verklaar eens nader popje. (mept op haar achterste, Nicole heeft hem algauw in een pijnlijke judogreep te pakken) Ai ! Ai ! Ik geef me over !
- Nicole : O.K. We blijven sportief (laat hem los)
- Bruno : Amai, jij bent in elk geval geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.
- Nicole : 't Is altijd handig als je je kunt behelpen. Trouwens daarjuist was het menens. Mevrouw de barones had zo'n angst van een picuurtje, ze verzette zich met man en macht. (kijkt in geen enkel geval naar Rosette)
- Bruno : Dat verwondert me.
- Nicole : Ik heb dringend jouw hulp nodig, want mevrouwje daar (wijst op Rosette) kan toch niet relaxeren op zo'n moeilijke zetel.
- Bruno : Oh, maar daar is niets aan verloren, laat dat mens waar ze is. (nu een beetje stiller) Ze slaapt zeker ? Wees dan maar kalm dan zijn we vijf minuten gerust. Hier drink jij haar theeke maar uit. Ik haal voor jou nog een lekkere praline, wacht maar. (wil buiten gaan) Die van haar heb ik zelf opgegeten, die baasmaker !
- Nicole : (springt boos op) Laat die praline maar, en drink die thee zelf maar uit! Is het zo dat het personeel van " Huize ter wilgen " over de mensen praat ? (stapt nu dreigend naar de butler toe) Je moest je schamen !
- Bruno : Blijf maar daar, ik geef me over ! (klopt op de mat slikt en kucht) Ik geloof dat er een... een misbuus is.
- Nicole : Ja, een misbuus, dat zal wel ! In elk geval jouw taal bevalt me niet en help me nu alsjeblieft een handje.
- Bruno : Goed, goed, wat moet ik doen ?
- Nicole : Waar is het bed van de barones ?
- Bruno : Ze ligt erin, dat heb je toch gezien.
- Nicole : Ga je me nu vertellen dat mevrouw daar altijd slaapt.
- Bruno : Juist.
- Nicole : Heeft ze geen ander bed ?

- Bruno : Nooit gehad, zelfs toen de baron nog leefde sliep zij samen met hem in dat bed.
- Nicole : Samen met hem in dat bed, maar dat is ongehoord.
- Bruno : Dat is niet waar, ze waren immers wettelijk getrouwd.
- Nicole : Wat heeft dat er nu mee te maken ?
- Bruno : Ah, veel, vooral bij die deftige lui.
- Nicole : Ik dacht dat alleen de clochards op een harde bank sliepen, en ze is dan nog zo smal voor twee personen.
- Bruno : Pardon ?
- Nicole : Slaap jij misschien ook op een bank ?
- Bruno : (Heel ondeugend stevent hij op haar af) Wil ik jou eens tonen waar ik slaap ? (Nicole doet judogebaar en Bruno klopt al op de mat, en groen lachend) ... eu... of ik ook op een bank slaap ? Nee, ik slaap in een bed.
- Nicole : O.k. Help me dan even dan brengen we mevrouwtje naar jouw bed ! (gaat naar Rosette en wil ze optillen) Kom, wees eens lief en help me een beetje !
- Bruno : Wat !!! Dat mens in mijn bed ??? Sorry, maar in nog geen honderd jaar ! Nee dat kun je van mij niet verlangen !
- Nicole : Maar we kunnen de barones toch niet op die verschrikkelijke bank laten liggen !
- Bruno : De barones ? Maar dat is de barones helemaal niet, dat is tante Rosette, de zuster van de barones.
- Nicole : Tante Rosette ? En waar is de barones dan ?
- Bruno : Ik heb het je toch gewezen. Daar binnen in de slaapkamer.
- Nicole : (rent naar de slaapkamer en staat verstard naast het bed van de barones. Die verstarring blijft een heel poosje duren)
- Bruno : Scheelt er iets ?
- Nicole : De injectie ! Ik gaf ze aan de verkeerde. O jeetje ! Dat is me nog nooit overkomen (begint te snikken)
- Bruno : (overhandigt haar een zakdoek en troostend) Wees maar kalm ! 't Komt wel goed, kom maar mee naar binnen. (ondersteunt het meisje en samen naar het salon)
- Nicole : Ik heb een kemel geschoten ! Het is onherroepelijk, dat kost mij zeker mijn baan ! (paniek en wenen tegelijk)

- Bruno : Kom, ween nu maar niet, Bruno weet op alles raad. Vertel nu eens rustig wat er aan de hand is. Maar eerst en vooral vertel me jouw naam, want dat is altijd het begin van een goede verstandhouding.
- Nicole : Ik ben Nicole.
- Bruno : (reikt haar de hand) Ik ben Bruno, en vertel nu maar op !
- Nicole : (een beetje wenend) Ik heb per vergissing de injectie aan tante Rosette gegeven inplaats van aan de barones !
- Bruno : En waarvoor moet die inspuiting dienen ?
- Nicole : Om te slapen, na zo'n prikje ben je gewoon knock-out zodat je kan genieten van een totale rust.
- Bruno : En zij ? (wijst op Rosette) Heeft zij ?... (begint stilletjes te lachen, te gieren en tenslotte te bulderen.)
- Nicole : (kijkt vragend) Ik begrijp je niet.
- Bruno : O nee ? Dat is toch helemaal geen ramp. Integendeel ! Jij hebt een werk van barmhartigheid gedaan, kindje.
- Nicole : Hoezo ?
- Bruno : De tetteraars doen zwijgen ! (lacht nog na) Dat staat misschien niet in de bijbel, maar het is een groot werk. Dus dat is al geen probleem ! En nu de barones,... heb jij nog zo'n identiek spuitje ?
- Nicole : Ja, ik geloof het wel, hier in mijn tas.
- Bruno : Wel, waar wacht je dan op ?... En wees maar gerust, wat die baan betreft, butlers kunnen zwijgen, hoor !
- Nicole : Jij, jij bent de liefste butler die ik ken ! (zoent Bruno spontaan en Bruno slaat volledig tilt. Het meisje neemt jas, tas en paraplu, gaat binnen bij de barones hangt jas en paraplu duidelijk zichtbaar weg, akteert verder en geeft de inspuiting.)
- Bruno : (Tegelijkertijd, Bruno nog onder de indruk van de zoen wrijft zacht over zijn wang) Weer een werk van barmhartigheid ! Een eenzame kussen. Zou dat nu in de bijbel staan ? 'k Weet het niet, ik was nooit een genie in de gewijde geschiedenis. (Bel ! Nicole akteert verder, bv. hoofdkussen opschudden, toedekken. Tegelijkertijd verlaat Bruno het salon en na een poosje terug op met Inge en Myriam.)
- Inge : Vertel me Bruno, hoe erg is het met oma gesteld ?
- Myriam : Het is toch niet normaal dat ze iedereen plots wil zien !
- Inge : Mag ik even gaan kijken ?

- Bruno : Ik vrees dat het niet kan, juffrouw..., Nicole, (voelt dromend aan zijn wang en komt terug tot realiteit)... de verpleegster dus, geeft de barones momenteel een picuur om goed te kunnen slapen. Ze mag geen bezoek ontvangen.
- Myriam : (ongeduldig) Maar hoe erg is het dan ?
- Bruno : De dokter zei niet veel, maar het zou wel eens ernstig kunnen zijn, het hart, zie je en ze is niet meer van de jongste.
- Inge : (zeer ongerust) Dat kan toch niet ! Mijn liefste omaatje ? En ik heb haar nog zoveel te vertellen.
- Myriam : (hoofdschuddend) Ja, wat ze mij niet vertelt, vertelt ze oma ! Ze zijn altijd dikke vriendjes geweest. In elk geval zit er dan niets anders op dan rustig af te wachten... of zal ik de arts bellen om meer informatie ?
- Bruno : Ik weet niet of u hem nu kunt bereiken, in elk geval hij komt straks nog even langs. Zal ik thee brengen ?
- Inge : Ik zal wel even helpen Bruno, want als ik nerveus ben kan ik toch niet stilzitten. (samen af met Bruno langs haldeur)
- Myriam : (ontdekt wijzigingen in 't interieur en zet alles terug op originele plaats) Tiens, tiens, zo te zien is tante Rosette hier in de buurt. (speurt de kamer rond en ontdekt de slapende tante Rosette) Had ik het niet gedacht ! (wil haar wakken) Tante Rosette ! (schudt haar) He, tante Rosette word eens wakker !
- Bruno : (op met theeservies gevolgd door Inge met theepot) Ssst...! Laat slapen ! (lachend) De eerste paar uurtjes zullen we er geen last van hebben. (Nicole komt ondertussen uit de slaapkamer)
- Myriam : Waarom niet ?
- Bruno : Wel omdat ze een prikje heeft gekregen ! (lacht deugnietachtig en Nicole kijkt met waarschuwend blik, Bruno beseft dat hij iets te veel gezegd heeft)
- Myriam : Een prikje ?
- Bruno : Ja, een prikje van... euh... wel van een tse- tse vlieg ! ... Zie je, en daar slaap je van, dat kan ik u garanderen ! (lacht nu weer en knipoogt naar Nicole)
- Myriam : Waar slaat dat nu op ?
- Nicole : Laat mevrouw maar rustig slapen, slapen is gezond voor iedereen !
- Bruno : Ja, en als zij slaapt (wijst naar Rosette) dan is het zeker gezond voor iedereen. Wie thee ? (bediend eerst de

familieleden) Nicole, ik heb voor jou nog verse in de keuken staan, kom je mee ?

Nicole : Graag. (samen af langs haldeur)

Inge : Wat een geluk dat ik nog niet op school was, want de internen mogen nooit buiten naar aanleiding van een telefoontje.

Myriam : 't Is te begrijpen, daar wordt zeker te veel misbruik van gemaakt.

Inge : Wat zei je daarstraks ook weer ? Kon je oom Jos niet bereiken ?

Myriam : Nee, mijn broertje zit weer in het buitenland, in Bolzano, vertelde de meid. Deze keer niet voor business maar wel voor de wintersporten. Hij heeft het altijd zo druk en verdient nu en dan een beetje ontspanning.

Inge : Hij zal hier vlug naartoe komen.

Myriam : Ja, kind, met de eerste vlucht. Voor mama heeft hij alles over, trouwens wie niet !

Inge : En mijn neef, is hij al gewaarschuwd ?

Myriam : Dat is een ander paar mouwen, zijn laatste contactadres was Amsterdam, zeker weer een commune of zo. (met een zucht) Men zou hem trachten te bereiken.

Inge : Johan komt zeker naar oma.

Myriam : Daar ben ik nog niet zo zeker van.

Inge : Ik wel !

Myriam : Ik weet één ding, kindje, Johan is al enkele jaren van huis, je zou hem zeker niet herkennen, hij heeft al vele watertjes doorzwommen.

Inge : Ik herinner me nog vaag, die grote ruzie, en weg was hij. Waarom hij nooit terug naar huis keerde, bleef voor mij steeds een raadsel.

Myriam : (met een zucht) Gedane zaken maken geen keer. 't Is nu eenmaal gebeurd, en daar zwijgen we maar liefst over. Het was een grote schande voor de familie.

Inge : In elk geval, wat ik mij van Johan nog herinner is dat hij een fijne kerel was, wij hebben samen heel veel pret gemaakt in de boomgaard van oma.

Rosette : (draait zich een beetje rumoerig om, kraamt een wartaal uit en dan opeens duidelijk) ... het testament (weer wartaal).